

Michel van Rijn

Cuba libre

A.W. Bruna Uitgevers B.V., Utrecht

1

Londen, 12 november

Klauwend en grommend stortte de panterachtige rode kater zich op de resten verbrande lamsbout. De scène riep mistige doch heftige flarden van herinneringen op aan verscheurd La Perla-ondergoed en ijskoude Stolichnaya wodka in Axels kloppende hoofd. Hij trok, natuurlijk te laat, zijn hand terug. Een diepe haal, het bloed sijpelde eruit. Geen Aristokat, die rooie, meer zo eentje van ‘niet zonder handschoenen’, dacht hij terwijl hij voor de zoveelste maal deze maand zijn wonden likte.

Axel was die ochtend een halfuur eerder dan normaal gezwicht voor het oorverdovende concert van de bonte kluwen straatkatten, stuk voor stuk aan asielsyndroom lijdende, schurftige viervoeters. Sommige waren trouwens drievoeters. Vloekend was hij zijn bed uit geklommen. Zijn eigen kater was ook niet kinderachtig. La Perla was tot zijn teleurstelling al vertrokken en een medicinale ochtendwip had er helaas niet in gezeten.

Ze had gisteravond, uitdagend platinablond en gehuld in nauwsluitend Prada-oorlogstenuue, aan de afgeladen bar gezeten van The Pig’s Ear in Old Church Street op nog geen tweehonderd meter afstand van zijn woonboot. Bij het zien van zoveel rauw vlees was Axel op slag zijn met ansjovis en knoflook gemarineerde lamsbout in de hete oven vergeten. Een opdringegrige corpsbal met Oxbridge-accent, die zich gedroeg alsof hij de eigenaar van The Pig’s Ear inclusief aanliggende slikken en zompen was, had het hem nog even behoorlijk moeilijk gemaakt. De alfamannetjesstrijd om het door de eeuwen heen zwaarst bevochten 8-centimeterterritorium ter wereld kwam langzaam terug in zijn hoofd. Het was een wedstrijd die in dit geldverslindende trustfondskwartier van Londen eigenlijk alleen was te winnen met glimmende Aston Martins, bergen ponden en mijlen coke. Dat de ongelijke strijd in Axels voordeel was beslist, dankte hij aan zijn goede zuipverstandhouding met de barman. Wat Simon in het met een rijtje knoepers van zirconia’s doorboorde rode oortje van de blonde schone gefluisterd had, zou Axel nooit te weten komen, maar het had feilloos gewerkt. Ondanks zijn Saville Row-pinstripe, obligate Thomas Pink-shirt en verschoten cricketdas was Watje ineens tot lucht gereduceerd, om even la-

ter luid ronkend in zijn gestroomlijnde twoseater te verdwijnen; als het aan Axel lag naar nergens. Deur dicht! Opgerot! Axel kon het allemaal aan zijn reet roesten en hij had nog een keer besteld. Nu natuurlijk de onvermijdelijke fles Dom Pérignon, die als vanzelf in een zilveren koeler op de glimmende zinken bar verschenen was, met Simonzijdank een ijskoude dubbele Stoli ernaast en een samenzweerderige glimlach erbij.

Good old cockney Simon, die een maand of wat geleden door een vluchtig bezoekje van de twee gedegeneerde prinsjes met hun witte neusjes zijn ongedwongen huiskamerpub had zien veranderen in een *must-go hotspot*, na vrijwel alle voorpagina's van de tabloids te hebben gehaald. 'Swastika Harry', bij wie de paparazzi nooit ver uit de buurt waren, had voor zijn beruchte feestje als opwarmertje eerst even in zijn nazioutfit een bliksembezoekje aan Simon gebracht, voor een mojito en een snuif. Simon was vervolgens zakenman genoeg geweest om à la Jezus Christus de huisdrank van *draft* tot champagne om te toveren. Een goudmijn. Met zijn *made in China* Armani-kleren bleef Simon intussen, zoals Axel maar al te goed wist, een East Ender met een hart van goud.

Ondanks zijn vreselijke nazifaux-pas kon Axel die kleine rode kloon van James Hewitt toch wel hebben. Zijn broer, de troonopvolger, was net een lange rubberen plak cheddar zonder smaak, een *carbon copy* van de ouwe Philip. Wat een opvoeding hadden die boys gehad; een vader die een tampon wil zijn en een grootvader die tijdens een officieel bezoekje aan China een groepje meegereisde Schotse studenten even terloops inpepert dat Xian te smerig voor woorden is en je vooral niet te lang in China moet blijven hangen als je niet het risico wil lopen met spleetogen thuis te komen. Nette man, goed voor zijn honden ook. De geschiedenis had er zo nog wel een paar gekend... Trouwens, die megalomane tandenborstelsnor was waarschijnlijk nooit afgeserveerd als het aan het oorspronkelijk nazi-gezinde Engels-Duitse koningshuis had gelegen.

Drijfzand erover! Kerk en monarchie waren nou eenmaal van oudsher 's werelds onschendbare bestsellers, belastingvrij, in die volgorde. Jezus Christus hangend op de berg Golgotha tussen twee dievende kompanen. De wereld wilde belazerd worden, en als het echt de spuigaten uit liep en er dan toch een kop van jut moest zijn, werd er gewoon af en toe een Madoffje opgepakt. Axel geloofde trouwens geen letter van de officiële Madoffversie in de pers. Zoveel miljarden, zoveel jaar lang. Ja, dag! Maak dat de kat wijs, maar niet de zijne. Hij keek naar de geslonken lamsbout. Zeker niet die straatwijze rooie, die nog steeds op kop lag. En de Amerikaanse IRS was al die jaren natuurlijk de onschuld zelve. Hij glimlachte bij de gedachte aan wie er op hoog niveau allemaal uit de ruif gevreten moesten hebben. Toch werkte die strategie keer op keer. Quod Enron demonstrandum. Bonusje leggen, niemand zeggen, heette dat in Axels spreekwoordenboek.

Axel snoof de Londense ochtendlucht op. Hoewel zijn smokkeljaren al een eeuwigheid achter hem lagen en hij zichzelf tegenwoordig als een heilige op dat gebied beschouwde, waren de meningen daar toch nog over verdeeld. Dat mocht hij bij tijd en wijle uit de op nieuwtjes beluste media vernemen. Hij was dolgelukkig dat hij zijn appartement in het bijgebouw van het Dorchester Hotel aan Park Lane een tijd geleden had verruild voor een woonboot in Chelsea. In deze kleurrijke bohemienwijk van Londen, bevolkt door een mix van oud geld, kunst en *pop royalty*, had je het voordeel van de twijfel en kon je gewoon in je kloffie over straat in plaats van in driedelig grijs, en dan werd je in de vele toprestaurants en -winkels nog voor vol aangezien ook. Zeker nadat om de hoek van de pub het vriendje van buurtclochard Gottfried von Bismarck van diens miljoenenbalkon gedoken was, gekleed in een leren speelpakje en badend in de Lube. Niet veel later werd Bismarck zelf dood aangetroffen in het appartement. Zowel de BBC als CNN hadden vervolgens een heuse special aan Chelseas 'rijken in vodden' gewijd. Dat was ook de eerste keer dat Axel van dat tuig van Blood and Honour had gehoord, die van Bismarcks begrafenis een 'arische' happening hadden willen maken. *No such luck in good old England* echter, en de wapenstok was eroverheen gegaan.

Axel glimlachte zuurzoet bij de gedachte aan zijn eigen wapenfeit. Hij had La Perla op Simons voorspraak zonder moeite in zijn joggingbroek en versleten Tods meegetroond naar 'huis': zijn Baquet de Charleroi, een drieëntwintig meter lang en vijf meter breed, houten Belgisch binnenvaartschip uit 1880 dat tot in de puntjes was gerestaureerd. Van buiten geheel in originele staat, van binnen van alle moderne gemakken voorzien. Zeldzaam als een eenhoorn. De wat onhandige hoge klompvorm van de boot sprak hem aan en voor zover hij had kunnen naspeuren bestonden er in de hele wereld nog maar drie van de oorspronkelijke tien exemplaren. Twee daarvan bevonden zich in België en de derde was, wel zo prettig, van hem. Alle drie werden ze door hun trotse eigenaren gekoesterd als zoetgevooisde en -gevoosde *mâitresses*. Axel had een paar jaar gedaan over de restauratie, die werd uitgevoerd door een kleine scheepswerf in Friesland. Hollanders en boten: daar konden Engelse scheepsbouwers niet aan tippen 'Brittania, Rule the Waves' ten spijt. Op eigen kracht had het schip de oversteek over het drukke kanaal gemaakt. Samen met Igge, de barse voorman van de werf, en een fles Ketel One was het Axel nog zonder aanvaringen gelukt ook. Het bemachtigen van een ligplaats aan de Theems bij Chelsea Harbour had hem vijf jaar geleden al een van zijn favoriete schilderijen gekost. Het geheel was een serieuze aderlating geweest en had een behoorlijke bres in zijn toch al fluctuerende kapitaal geslagen. Axel geloofde niet in geld, zeker niet in potten op banken. Wanneer er een mooi kunstwerk in het spel was, had hij dan ook vaak tegen beter weten in de hoofdprijs betaald. Met ogen groter dan

zijn portemonnee was het dus meer dan eens sprokkelen geblazen. Uiteindelijk had ook zijn gekoesterde Bentley Hunaudières, een nooit in productie genomen prototype uit 1999, eraan moeten geloven. Zijn huidige vervoermiddel was een zwarte Franse, vintage bakkersfiets met originele rieten boodschappenmand. Die trapte dan misschien wel niet driehonderdvijftig kilometer per uur, maar scheelde alleen al aan benzine en bekeuringen een godsvermogen per jaar. En met al die vriendelijke *cabbies* en peperdure garages had je ook geen tweeënhalve ton vliegend staal onder je kont nodig, hield Axel zichzelf voor. Maar pijn deed het nog steeds.

Zijn boot was in elk geval tiptop in orde. Nu de eigenaar nog, dacht Axel, die zijn maag weer voelde opspelen. Hij herinnerde zich nu dat hij gisteravond al aan het begin van de wedstrijd met zijn hoofd tussen La Perla's benen in coma geslipt was, terwijl hij toch een gouden Olympische medaille voor ogen had gehad. Hij grinnikte een beetje beschaamd. Terwijl zij ondeugend van haar champagne nipte, had hij zich in The Pig's Ear helaas vooral bij de beslagen fles Stoli gehouden en had La Perla hem het laatste drankje zowat moeten voeren. Waarschijnlijk was het maar beter zo. Hij zag het vervolg al voor zich: samen o zo leuk 'spontane' dingen doen, weekendjes country, shoppen in Sloane Street, lunch bij Harvey Nicks, allemaal verplichte nummers en helaas niet aan hem besteed. Het was het gangbare en onvermijdelijke prijskaartje verbonden aan een Chelsea-wip met een 'keurig', verdwaald meisje uit suburbia op zoek naar zekerheid.

Toch was Axel mannetjesdier genoeg om diep vanbinnen de gekrenkte trots te voelen omdat hij als non-valeur en non-wippeur de dag moest beginnen. La Perla moest wel erg teleurgesteld in hem zijn, want ze had niet eens op zijn kussensloop of badkamerspiegel het clichématige, met felrode lippenstift geschreven en met botox mondafdruk ondertekende 'Lunch bij Gordon Ramsey, darlink?' inclusief mobiel nummer achtergelaten. *Fuck her!* Maar ja, ook dat was niet gelukt. Zelfs haar naam wilde hem maar niet te binnen schieten. Hadden ze zich eigenlijk wel aan elkaar voorgesteld? Misschien moest hij haar een mooie fles van zijn vaders wijnhuis uit de Provence sturen, met het familiewapen van de De Saint Cyr's prominent op het etiket? Niet aan haar besteed waarschijnlijk. Het beste was om een kleine bloemenzee bij haar te laten bezorgen. Simon zou haar adres wel weten. Simon wist alles.

De druilerige regen op zijn gezicht deed hem geen goed. Stoli zwetend uit al zijn poriën, schuifelde hij voetje voor voetje trillerig over het glibberige voordek terug richting kajuit. Onder de hardhouten overkapping stond ergens nog een zinken bak en een halve zak kattenbrokken droog. Geen overbodige luxe voor de gretige achterblijvers nu hij die rooie viagra-zigeuner met het afgekloven lamsbot als trofee dwars in zijn bek over de loopplank zag verdwijnen. Belaagd door minstens tien uitzinnig miauwende,

bontgekleurde kattenkoppen met Evander Holyfield-oren, stortte Axel de vierkante bak tot aan de rand toe vol. Terwijl de meute zich uitgehongerd op dit ontbijt stortte, trok Axel de kajuitdeur met een klap achter zich dicht. Basta! Zelfs aan Moeder Theresa kwam een eind.

Om niet de hele dag te verknallen koos hij wijselijk voor een volle fles Evian uit de koelkast, hoewel het koude biertje dat ernaast lag hem zowat spontaan in de bek sprong. Als troost ontsmette hij zijn hand maar met stroperige wodka, die hij daarna wijselijk meteen weer terugzette in het vriesvak. Voorzichtigheid is de moeder van de ijskast. Behoorlijke jaap trouwens. Reflexen ho maar, mijnheertje. Gaat lekker.

Al maanden hing hij lethargisch in Londen rond zonder zin en energie te hebben om iets wezenlijks aan te pakken. De kunstmarkt was gecrasht en er waren cadeautjes voor het oprapen, maar mijnheer slapjanus moest zo nodig aan de tap hangen in het buurtcafé. Als hij ambtenaar was geweest, had hij het een burn-out genoemd en er een paar weken Canarische Eilanden op staatskosten mee kunnen scoren, dacht hij meesmuilend.

Door de patrijspoort gezien verwerkte de miezerige novemberregen de anders zo scherpe meanderskyline van de South Side of the River tot een aquarel van Turner. Zelfs de London Eye draaide in de wolken als een non op een zebrapad. De gedachte aan Battersea Park leek hem, hoewel hij alleen maar de brug over hoefde te gaan voor een rondje joggen op het ruitpad, even vijandig als Brixton bij nacht. Een brug te ver.

Na een tijdje kreunen en steunen op zijn Lifecycle lagen de drank en zijn slechte geweten in een plas van zweet aan zijn voeten. Een koude douche en makkelijke kleren volgden. Axel droeg nooit horloges, maar het moest inmiddels tegen negenen zijn. Hij hoorde Karidad, zijn Cubaanse werkster, haar fiets tegen het gangboord neerzetten. Uit schuldgevoel – of was het schaamte? – depte hij het zweet onder de stepper van de gebeitste eiken vloer op met het in lust verscheurde La Perla Black Label-topje, waarna hij dit duizend pond kostende zijden niemendalletje in de keuken in de vuilnisbak deed verdwijnen.

De lieve, bijna meisjesachtige Karidad, die godzijdank net niet goed genoeg gelukt was voor de escortservice en die nu vier maanden voor hem werkte, had hij sinds kort haar eigen sleutel toevertrouwd. Zij was vanuit een hemels maar straatarm plekje vlak bij Santiago de Cuba als echtgenote aan de hand van een morbide, dikke ouwe Engelsman naar het westen gekomen en algauw in London verdwaald geraakt. Axel had bij hun kennismaking op een terrasje op Edgware Road hoog opgegeven over de Turkse koffie die ter plekke geserveerd werd, maar was nog tijdens haar eerste werkdag bij hem van zijn geloof gevallen. Hij leerde van haar het geheim van het Cubaanse koffiezetten en wilde sindsdien geen andere meer.

Ook nu keek hij bewonderend toe hoe zij het wonderdrankje maakte. Groene, rauwe Sierra Maestra-bonen en veel basterdsuiker samen vijftien minuten in de kleine thuisbrander, een peperduur apparaat dat wel iets weghad van een door Axel zo gehate magnetron, voordat ze het fijnmaalde. Hoe zwarter de bonen werden, des te sterker was de koffie. Ze vergat zelfs het traditionele scheutje *añejo* niet. De wereld om Axel heen kreeg weer een beetje kleur. Als tegenprestatie haalde hij Ibrahim Ferrer voor haar uit de stapel cd's en onder een luid '*Perfume de gardenias tiene tu boca*' verdween La Perla's topje met de rest van het huisvuil heupwiegend de loopplank af, al was het niet in een Chanel-vuilniszak.

Mucho zoete koffie *mas* en twee Alka-Selzers verder was Axel alsnog klaar voor de kijkdag bij Sotheby's in New Bond Street. Ineens wist hij ook de naam van La Perla weer: Apryll! Hij had bewust geen clichématige 'Het is toch november'-toespeling gemaakt. Dat wist hij nog wel. Hoe het kon dat hij in pyjama in plaats van naakt wakker was geworden, kon hij zich echter niet meer herinneren. Vreemd. Apryll was nou niet echt een moederlijk type. Terwijl hij even later met een glimlach een taxi op de Embankment aanhield, realiseerde hij zich dat hij door de tropische klanken van Ibrahim Ferrer zijn regenjas was vergeten.

München, 7 december

‘Glühwein mit schuss?’

Frau Annegret-Maria Sievers aarzelde voor het drukke kraampje op de Marienplatz waar een volgevreten Santa – minstens honderdvijftig kilo, rooddooraderde ogen en zijn mondhoeken vol *schmalz* – uitnodigend een dampende porseleinen mok omhooghield. Het was dan misschien nog wat vroeg, maar het was ook allemaal zo *gemütlich*. Overal waar ze keek volop verse sneeuw, en al die heerlijke geuren in de lucht van braadworst en glühwein maakten het er niet makkelijker op. Terwijl het beroemde carillon van het Neues Rathaus boven haar hoofd twaalf uur sloeg en de levensgrote, felgekleurde orgelpoppen op eenzame hoogte hun verplichte rondje draaiden, gaf Frau Sievers met een kleine glimlach toe aan Santa Schmalz: *‘Mit schuss. Bitte.’*

Een groepje lederhosen aan de kraam maakte al zingend plaats voor haar. Langzaam, slokje voor slokje, dronk zij zonder haar dunne, ongestifte lippen te branden tot zij haar buik door haar korset heen voelde gloeien. Het laatste restje schuldgevoel maakte plaats voor tevredenheid. Elke dag was er wel een andere reden om blij te zijn dat zij haar waardeloze echtgenoot, na meer dan vijftig jaar voor hem gesloofd te hebben, aan een hartaanval had verloren. De ellendige mislukkeling had zich tot de laatste dag stevast platgezopen aan hectoliters bier in het nabijgelegen Hofbräuhaus.

Ze prevelde de woorden met de lederhosen mee, eerst zachtjes, maar toen Santa hijgend en hikkend van de lach met een bariton bijviel, zong ze zonder gêne de platte tekst voluit mee op het ritme van zijn deinende buik:

In München steht ein Hofbräuhaus:

Eins, zwei, g’saufen...

Da läuft so manches Fabchen aus:

Eins, zwei, g’saufen...

Da hat so manche stumme Mann:

Eins, zwei, g’saufen...

G’saufen was er so nicht vertragen kann

*Schon früh am Morgen fing er an
Und spät am Abend kam er heraus
So scheisse ist's im Hofbräuhaus.*

Ze voelde zich bevrijd nu ze niet langer de donkergele ouwemannenpis en stinkende kots hoefde op te dweilen van het op haar knieën glimmend geboende linoleum, dat haar diepe rimpels en intense verdriet weerspiegelde. Ze had na zijn dood meteen ook weer haar meisjesnaam aangenomen. Het was sterker geweest dan zichzelf en misschien toch niet zo heel verstandig. Soms dacht ze dat haar huwelijk één lange nachtmerrie was geweest, en de pislucht in huis was heel wat langer blijven hangen dan haar lief was, daar was geen bleekwater tegen opgewassen.

Om zich heen spiedend – vandaag de dag lagen joden, Turken en negers overal op de loer – zocht ze in haar bruine skaileren tas naar haar vrolijke met edelweiss en hakenkruisjes geborduurde portemonnee. Gerustgesteld voelde ze de zachte ribbeltjes van haar vertrouwde knip. Met haar rug naar de zingende Santa, die blijkbaar geen uitknop had, en met een wrang glimlachje naar de lederhosen die haar het drankje helaas niet aanboden zoals in haar jeugd nog weleens gebeurde, graaide zij uiterst secuur de benodigde muntjes tot op de laatste eurocent bij elkaar. Fooi had zij haar hele leven nog nooit gegeven, en Santa was al vet genoeg.

Even later baande zij zich op haar met bont gevoerde, sneeuwbestendige antislip-Scholls zelfverzekerd een weg door de drukke kerstmenigte, richting Victualiënmarkt. De mooiste dennenbomen waren daar te vinden, en nog tegen normale prijzen. Ze had erop gestaan dat kwartiertje te lopen. Die lieve Günther was te bezorgd om haar! Hij mocht haar na het bezoekje aan het kerkhof natuurlijk wel terug naar haar appartementje in de Theresienstrasse brengen, waar de Schweinehaxe in Altbiersoße nog wel drie uurtjes in de oven nodig had. Ze stond even geschrokken stil, maar liep meteen weer gerustgesteld door: ze wist het zeker, ze had de oven niet op 120, maar op 70 graden gezet. Günther dacht natuurlijk dat zij eerst samen naar het graf van zijn overgrootvader zouden gaan en bij terugkomst wat zouden eten aan een van de lange gemeenschappelijke tafels bij Nürnberger Bratwürstglöckl am Dom, zoals de laatste keer. Osteria Bavaria, Grossvati's favoriete restaurant uit haar jeugd, was een ordinaire spaghettitent geworden en stond nu op haar zwarte lijst.

Sinds Günther in Berlijn studeerde, vond zij wel dat hij erg veranderd was. Hij kwam de laatste jaren jammer genoeg ook nog maar sporadisch naar München. Maar ze had hem geadopteerd als haar eigen zoon, en aangezien ze haar hele leven kinderloos was gebleven – ze rilde bij de gedachte aan de echtelijke bedstee, een tranendal – was Günther nog haar enige reden om te leven. Sinds de dood van haar zuster was hij feitelijk ook haar enige familie.

Ze miste haar Grossvati nog steeds, een monument van een man en niet zo'n smerig misbaksel als wijlen haar echtgenoot. Met een vette rochel spooog ze haar gal uit op het trottoir. Intussen stapte ze stevig door.

Haar grootvader was de enige echte man in haar leven geweest. Vergeelde foto's van Wolfram Sievers, trots in zijn ss-uniform, stonden sinds kort naast haar bed in de zilveren lijstjes waar eerst de zielige kiekjes van haar overleden man in zijn treurige apenpakje in hadden gezeten. Nog voordat de begrafenisonderneming zijn lijk had kunnen ophalen, zijn vette lichaam was nog warm geweest, had zij zijn dikke rotkop al uit de lijstjes getrokken en in de vuilnisbak gedeponneerd. Voor de feestelijke gelegenheid had zij het mat geworden zilver fiks opgepoetst nadat ze de verstopte schoenendoos onder het bed vandaan had gehaald en er haar lievelingsfoto's uit had gevist om in de lijstjes te plaatsen. Flonkerend, een feest voor het oog! Vooral wanneer zij haar grootvaders bureaulampje aanknipte, dat ze uit de kelder had gehaald en dat nog van echt jodenhuid was, leek hij in de glimmende lijstjes tot leven te komen en haar weer als klein meisje op schoot te trekken onder het toefluisteren van lieve woordjes en koosnaampjes. Hun geheimpje. Ze bloosde bij de herinnering aan zijn grote, lieve, voorzichtige handen in haar wollen onderbroekje.

Niet voor niets had ze haar leven in dienst gesteld van het bewaken van zijn erfenis, letterlijk en figuurlijk. Medailles, uniformen, maar liefst veertig met adelaar en hakenkruis gesierde, glimmende Deutsche Reichsbankgoudstaven, elk van een kilo per stuk, reisverslagen, een prachtige collectie jodenschedels, foto's en vele spoelen Das Ahnenerbe-filmmateriaal van haar grote liefde stonden veilig ingepakt tegen de tand des tijds bij haar in de droge kelderruimte voor de dag die niet alleen komen moest, maar komen ging!

Het was een troostrijke gedachte dat haar overleden echtgenoot hier nooit weet van had gehad. Hij zou het zonder twijfel opgezopen en verhoerd hebben, die onverzadigbare, meppende spons. Terwijl het heilige relikwieën waren, die eens weer van pas zouden komen en nooit verloren mochten gaan. En bovendien was het haar appartementje, direct na de oorlog met het laatste geredde familiegeld door haar moeder betaald. Haar eigen vader was niet teruggekomen van het Oostfront en haar herinneringen aan hem waren vaag en werden elke keer verdrongen door het overweldigende beeld van haar grootvader. Ze praatte met niemand over haar historisch bezit in de kelder en bovendien was er niemand meer om mee te praten. Behalve Günther dan, natuurlijk. Ze had besloten dat vandaag, direct na het bezoek aan het kerkhof, het moment was gekomen om hem in te wijden in haar familiegeheim. Ze zou zijn plotselinge rijkdom alleen doseren door hem in eerste instantie maar twee van de veertig goudstaven te geven.

Günther leek uiterlijk wel een beetje op zijn overgrootvader, door die baard en snor. Hij had ook onweerlegbaar diens onbuigzame karakter en ongeëvenaarde intelligentie geërfd. Günther had zijn eigen studie betaald en was als beste van zijn jaar geslaagd. En dat door altijd hard te werken, met ook nog allerlei bijbaantjes ernaast. Niet zoals die losbollen van eeuwige studenten tegenwoordig, die 's nachts alleen maar in kroegen hingen. Dat was voor haar de ultimatieve test geweest en had de doorslag gegeven hem nu deelgenoot te maken. Günther moest en zou de fakkel opnieuw laten branden.

Reichsgeschäftsführer Dr. Wolfram Sievers, hoofd van Das Ahnenerbe, zoals zijn officiële titel luidde, lag dicht bij München begraven op het Spöttingen-kerkhof bij Landsberg. Elke zaterdag pakte Annegret-Maria de S-Bahn richting Ammersee om bloemen op het prachtig onderhouden en met al zijn eredecoraties veilig achter dik glas beschermde graf te leggen. De provincie Beieren onderhield alleen de graven van deze oorlogshelden op het kerkhof van Spöttingen. Terecht, vond zij, hoewel niet iedereen het daarmee eens was. Wat een schandaal had die boulevardpers er onlangs van gemaakt! Ook weer vuige rotjoden natuurlijk. Zonder hen was haar lieve Grossvati nooit berecht in Neurenberg en nooit opgehangen. Die schoften bezaten de media, en ook nog eens alle banken wereldwijd. Maar het was ze nu eens een keer niet gelukt. In Beieren woonden nog echte Duitsers met het hart op de juiste plaats en die hadden die neuzen goed op hun nummer gezet. De oorlogsgraven zouden gegarandeerd blijvend worden verzorgd door de provincie Beieren.

Als de geschiedenis anders was gelopen zou zij ook nooit na de oorlog met die alcoholische, stuurloze kaartjesknipper zijn getrouwd, maar zeker met een knappe officier van goede afkomst. Ze dacht vaak met weemoed terug aan de gelukkige dagen van haar jeugd, waarin Grossvati haar regelmatig had meegenomen naar Osteria Bavaria voor een heerlijke lunch. *Knödelsuppe!* Het water liep haar in de droge mond. Ze duwde haar onderbitje vast. En naar de Berghof natuurlijk, theedrinken en tafeltennissen met haar vriendinnetjes op het enorme terras bij oom Adolf. Uit het oog verdwenen vriendinnen, die zij na de oorlog nooit meer had willen zien. Haar zoete herinneringen en belangrijke taak hadden haar in leven gehouden, en als schatbewaarder van haar grootvaders historische erfenis wantrouwde zij iedereen, tot de meteropnemer aan toe.

Oom Adolf was een groot en belangrijk man geweest. En kijk nu eens, die loslopende neushoorns hadden zelfs de Berghof verwoest en het in een nietszeggend, maar natuurlijk wel weer winstgevend, hotel veranderd. Niets, maar dan ook niets was voor die haakneuzen heilig. Ze schoot opnieuw vol. Na oom Adolf en haar grootvader was er niemand meer die dat zootje een halt toeriep. Als ratten hadden de joden zich na de oorlog uit het

riool naar boven geklauwd en zich met miljoenen vermenigvuldigd. Daar waren geen ovens meer tegen opgewassen. De wereld om haar heen was blind. De mensen dachten dat die vieze Arabieren overal achter zaten. Twin Towers. Ha! Eén joodse samenzwering was het. Zij mocht dan wel tot een leven van dweilen veroordeeld zijn geweest, een computer had zij wel. Eerst alle joodse poen weggetrokken en geen jood die die dag op zijn werk aanwezig was geweest. Was het echt te laat voor de Das Ahnenerbe-idealén van haar grootvader? Het Arische ras ging aan die plintratten ten onder, precies waarvoor de *Führer* de wereld tot op het laatst van zijn leven had gewaarschuwd.

Het voetgangerslichtje van de Sparkassenstrasse sprong op groen en ze liep voorzichtig het zebrapad op, dat bijna niet te zien was onder het vers gevallen pak sneeuw, waarin haar stappen somber afstaken. Veilig haalde zij de overkant, goed naar links en rechts kijkend en oppassend voor het hoge, verraderlijk ongelijke stoepje. Daarna het smalle poortje door. Opgelucht haalde ze adem en zette er de pas in. De wandeling en dat hartversterkertje bij Santa hadden haar goed gedaan. Een woud van dennenbomen en kleurige winterbloeiers kwam haar tegemoet, ze was op de Victualiënmarkt en de vele kraampjes met hun karakteristieke Beierse streekproducten waren een feest voor het oog. Hier waande je je nog in het onvervalste Duitsland.

Frau Sievers herkende Günther nauwelijks zonder baard of snor, maar de jongeman in het zwarte leren jack was ontegenzeggelijk haar neef, die zoals afgesproken onder de felgekleurde, hoog boven de drukke marktkraampjes uittorende *maibaum* op haar wachtte. Ze zwaaide lachend naar hem en verloor bijna haar bovengebít. Hij zag haar niet. Met die zwarte kleding, dat zwarte petje en die hoge, zwarte laarzen leek hij wel een beetje op die nieuwe nazi's waar ze af en toe over las in *Bild*. Nu zwaaide hij terug. Enkele seconden later sloot ze hem met tranen in de ogen in haar armen. 'Heil Hitler!' fluisterde hij in haar oor terwijl hij haar voorzichtig losliet en zijn pet aftrok, waardoor een zwarte tatoeage op zijn kaalgeschoren hoofd zichtbaar werd.

Voor het eerst sinds haar kindertijd kreeg Annegret-Maria Sievers een orgasme. Haar rubberen, met spataderkousen omzwachtelde benen begaven het. In paniek greep ze zich vast aan Günthers leren jasje en krijste ze met overslaande stem: 'Grossvati!'